

[Larsen-Badse.]

stillet i, de blev tvunget til at gaa frivilligt ned, om jeg kan bruge det Udtryk i denne Forbindelse.

Naar nu den højtærede Finansminister søger at stille en Modsætning op mellem dette specielle Gældsforhold og alle andre, saa kan jeg ikke erkende, at en saadan eksisterer. Enhver anden, som skylder Penge gennem en Prioritet, siger den højtærede Finansminister, kunde kræve det samme! Ja, her er ikke Tale om, at de paagældende Debitorer ikke meget vel ved, at de ikke kan kræve det, men de gør opmærksom paa, at Forholdene er saaledes, at man burde overveje, om det ikke kan ske, og saa har en Debitor, som har udstedt en Panteobligation med sin Ejendom som Sikkerhed, intet andet Middel end at gaa hen til den, der har Panteobligationen, og som ejer den Prioritet, som den giver Udtryk for, og i dette Forhold gaar man saa til Staten.

Hvorfor Staten ikke skulde kunne gøre det, er jeg ikke i Stand til at se. Jeg mindes for et Par Aar siden et Forhold, der tangerer dette i høj Grad. Det drejede sig om forskellige Midler, der er udlaant af Sorø Akademi. Staten ejer ganske vist ikke disse Midler i den Forstand, men de sorterer dog alligevel under Staten — de sorterer ganske vist under et andet Ministerium, det er ikke den højtærede Finansminister, der forvalter disse Midler —, og der var fra Undervisningsministeriets Side intet i Vejen for, at Renten af de Midler, der var udlaant af Sorø Akademi, og som midlertidigt under Højkonjunkturen var sat i Vejret, kunde sættes ned med $\frac{1}{2}$ pCt., og jeg ved ikke, at der er sket nogen Revolution paa Pengemarkedet i den Anledning.

Jeg skal udtale en Beklagelse af, at den højtærede Finansminister ikke har villet medvirke til, at dette højst urimelige Forhold bliver ændret i Overensstemmelse med, hvad Tiden kræver.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse drog en Parallel mellem det Spørgsmaal, der her er Tale om, nemlig Statens Besiddelse af nogle Panteobligationer, som den i sin Tid har erhvervet, og Spørgsmaalet angaaende Udlaan fra Sorø Akademi. Jeg maa sige, at der er ikke nogen Ensartethed over disse Forhold. I Tilfældet Sorø Akademi er det jo netop Staten — eller en Institution, der tilhører Staten —, som har udlaant Penge. Saadanne Institutioner findes der jo mange

af. Overformynderiet f. Eks., som ogsaa er en Statsinstitution eller en Institution, som Staten har Indflydelse paa, har jo ogsaa nedsat Renten af de Penge, det har udlaant. Dér, hvor der er et Laaneforhold mellem vedkommende Ejendomsbesidder og Staten, hvor Laanet er stiftet af Staten eller vedkommende Institution, dér er Renten nedsat; men hvor det drejer sig om en ren Formue, som Staten har liggende i Form af Panteobligationer, der er kommet ind fra Trediemand, hvor der slet ikke foreligger noget som helst villiesbestemt Udlaansforhold mellem Staten og vedkommende Mand, dér er det et helt andet Forhold.

Lad os sige, for at tage et Eksempel, at Staten havde solgt nogle af disse Panteobligationer, hvad der jo ikke kunde være noget mærkeligt i. Maa jeg saa spørge det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse, vilde han saa mene, at de paagældende dermed havde tabt deres Ret til at faa Renten sat ned, fordi disse Obligationer en Gang havde været i Statens Besiddelse? Jeg vil mene, at de havde ganske samme Ret, som de har nu, da deres Panteobligationer stadig ligger som en Slags Formue i Jordfonden.

Der er her slet ikke Tale om et virkeligt Udlaansforhold fra Statens Side, der er Tale om en Transaktion, der er foregaaet mellem to andre Parter, som Staten ikke har været med i, og jeg vil derfor sige, at hvis man gav disse Mennesker en Rentenedsættelse, saa kunde enhver anden Ejendomsbesidder, der havde Pant i sin Ejendom, med samme Ret komme til Staten og sige: Kan vi ikke ogsaa faa Statshjælp til Nedsættelse af vore Renter ganske paa samme Maade som disse Folk? De har ikke været i noget Laaneforhold til Staten, det er tilfældigt, at Staten ligger med disse Panteobligationer; det kunde jo godt være, at Staten havde afhændet dem alle sammen, og saa vil enhver jo se, at det er et helt andet Forhold end dér, hvor Staten direkte udlaaner. Dette Spørgsmaal har saadanne Konsekvenser, at det er ganske umuligt at gaa ind paa at imødekomme det Ønske, der er fremsat.

Korsgaard: Det forekommer mig, at det rejste Spørgsmaal, men endnu mere den højtærede Finansministers Betragtninger i den Anledning har den allerstørste Interesse. Jeg mener, at den højtærede Finansministers hele Argumentation egentlig er noget teoretisk. Vi staar i en Situation, hvor man kræver en billig Rente, og Staten har visse Papirer, hvoraf den faar en efter Omstændighederne meget høj Rente. Saa spørger man, om man ikke er villig til at